

Košťátko Bella

Zákaz
kouzlení

LOU
KUENZLEROVÁ

bambóok

bamb**oo**k

Košťátko Bella

LOU
KUENZLEROVÁ

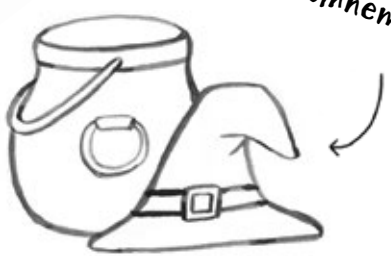
ILUSTRACE
KYAN CHENG

Mé rodině. Jste kouzelní!

- LK

*Takle jsem nakreslila
klacikem a bahnem z močálu!*

Kapitola 1

Jako čarodějka jsem beznadějná.

Říkají to všichni.

Hlavně teta Divizna. Dnes ráno mě probudila hned za úsvitu, jen aby mi řekla, jak moc beznadějná jsem.

„Belladonna Koštětová, ty jsi ta nejvíc beznadějná malá čarodějka v celé Magické říši!“ oznámila mi a přitom do mě zapichovala svoje dlouhé nehty. Na špičce nosu se jí jako tlusté zelené žáby třásl sedm bradavic.

Já na nose žádné bradavice nemám. Možná proto jsem jako čarodějka tak beznadějná?

Kdyby mi narostla aspoň jediná malá bradavička, třeba bych přišla na kloub i té magii.

Zívla jsem a koukla se na svůj odraz v kouzelném zrcadle tety Divizny.

„Cha!“ zasmálo se zrcadlo zlomyslně.
„Jestli tohle není Belladonna Košťětová!

Jen se podívejte na ty obrovské hnědé oči a čokoládové kudrlinky. Nikde ani jedna bradavice. K pláči. Jak nemožná malá čarodějka!“

„Bello, podle mě jsi moc pěkná,“ pošeptal mi pavouk, který se spustil od stropu jeskyně.

„Děkuju,“ začervenala jsem se a vůbec mě nepřekvapilo, že mu rozumím každé slovo. Mluvení se zvířaty je totiž to jediné, v čem jsem dobrá.

Magické dovednosti
Belladonny Košťětové

Práce s hůlkou: BEZNADEJNÁ

Zařikadla: BEZNADEJNÁ

Lektvary: BEZNADEJNÁ

Mluvení se zvířaty: VYNIKAJÍCÍ!!

„Ticho!“ Teta Divizna popadla toho nebohého pavoučka za sedm z jeho osmi dlouhých

nohou a namočila ho do své hrudkovité ovesné kaše.

„Nech ho být!“ vykřikla jsem.

Vtom se jako kouzlem (no, nejspíš kouzlem) objevil na kuchyňské polici tetin hrůzu nahánějící chameleon Mizík.

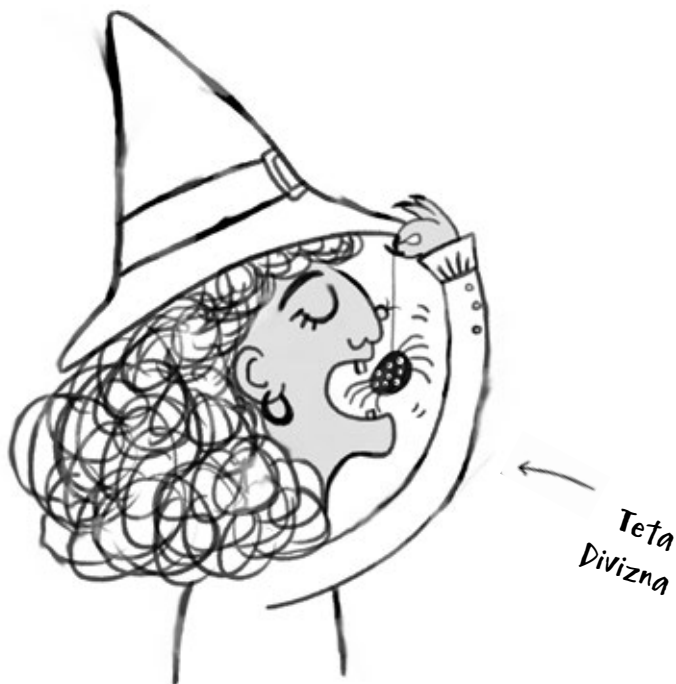

Z Mizíka mi naskakuje husí kůže. Nikdy totiž nevím, jakou bude mít barvu nebo kde se zrovna objeví. V jednom kuse mě špehuje a donáší na mě tetě Divizně. Právě teď byl zamaskovaný za sklenicí žabího potěru.

„Ňam! Ten pavouček je pro mě, paničko?“ srknul a vyplázl dlouhý fialový jazyk.

„Rozhodně ne!“ Teta Divizna si zvedla pavoučka nad otevřenou pusou. „Tenhle je můj.“

„Přestaň!“ žadonila jsem, ale teta Divizna toho chudáčka normálně spolkla. „To je odporné!“ otrásla jsem se.

„Taková nespravedlnost! Ani se nerozdělit...“ zamračil se Mizík a vzteky zrůžověl jako prasátko.

Teta Divizna nás oba ignorovala a štourala se v zubech kuřecí kůstkou.

„Vypadáte dnes podivuhodně magicky, pokud vám to smím říct, má paní,“ podlézalo tetě zrcadlo jako obvykle.

„Aspoň někdo z nás,“ povzdychla si teta Divizna. „Bella má dnes přijímací zkoušky

na školu pro čarodějky a kouzelníky na Hružově... ale nevěřím, že je udělá. Jako čarodějka je úplně neschopná, vždyť víš.“

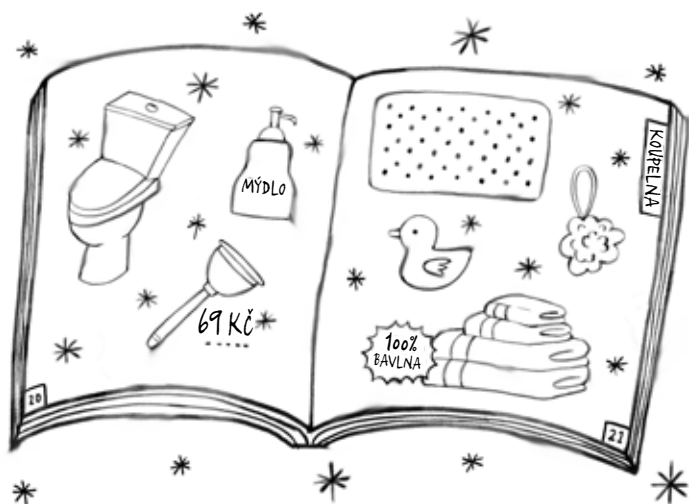
„Bella Košťětová je asi stejně magická jako bahno,“ souhlasilo zrcadlo.

Přesně vím, co bych udělala, kdybych byla v kouzlení dobrá. Proměnila bych to naduté svatouškovské zrcadlo v záchodové prkýnko.

I když na vlastní oči jsem záchodové prkýnko ještě nikdy neviděla.

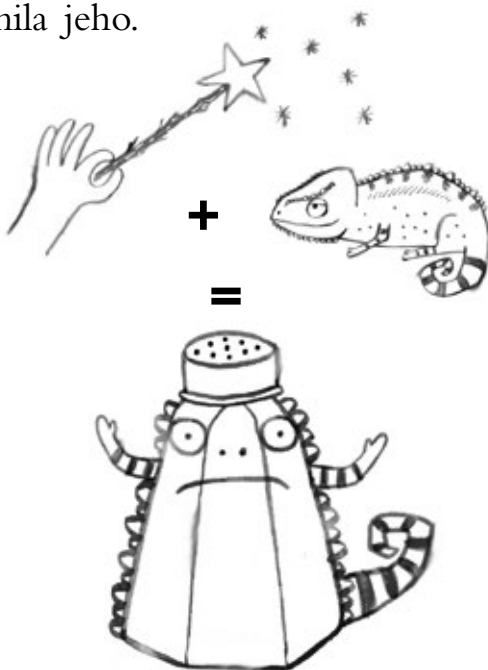
Vím ale, jak vypadá, protože jsem viděla jeho obrázek v katalogu Obchodního domu Šejdíř – byla to překrásná lesklá knížka, kterou jsem jednou objevila uprostřed bažin. Ležela tam s rozevlátými stránkami. Netuším,

kde se tam vzala... že by ze Světa Člověků? Většina čarodějek a kouzelníků v mém věku tvrdí, že takové místo neexistuje. Ale já mám ten katalog schovaný pod postelí a každý večer si prohlížím pračky a lednice. I kdyby

to byla jen pohádka, snění přece nemůže nikomu uškodit...

„Počkat!“ ozval se Mizík. „Nedělá Bella náhodou ty zkoušky do Hružova už po druhé...?“ A odporně se tomu zasmál. Začala jsem si představovat, v co všechno bych ráda proměnila jeho.

**KATALOG
OBCHODNÍHO DOMU ŠEJDÍŘ**

Slánka v dekoru ještěrky
(strana 183)

„Bella dělala přijímací zkoušky už *dva-krát*,“ opravila ho s povzdechem teta Divizna.

Bylo mi jasné, co přijde teď...

„A dvakrát ji *vyhodili!*“

„Do třetice všeho dobrého?“ řekla jsem a zkřížila si prsty za zády.

„To se povedlo! Vtip týdne!“ rozchechtalo se zrcadlo tak šíleně, že málem spadlo ze zdi.

„Beznadějné, Bello!“ zasípal Mizík. Jeho suchý ještěřčí hlas zněl, jako by spolykal kýbl písku. „Vždyť jsi koneckonců jen dcera svých rodičů...“

„Neopovažuj se brát si do tlamy moje rodiče,“ zasyčela jsem nahlas svým nejlepším ještěřčím jazykem, aby mi rozuměl i ten zabedněnec Mizík.

Všichni tvrdí, že mojí mamce a taťkovi magie vůbec nešla. Když jsem byla malá, jednou se proměnili v bílé myšky, aby mě rozesmáli. Jenže to nebyl dobrý nápad – ne

v Magické říši, kde se potuluje tolik čarodějnických koček (nemluvě o velkých nenažraných ještěrkách!). Nenašli z nich tenkrát nic víc než dva růžové ocásky.

A proto žiju s tetou Diviznou.

„Mamka a taťka možná nebyli nejlepší v kouzlení, ale aspoň na mě byli hodní,“ řekla jsem.

„Hodní?“ Mizík vytřeštil ty svoje velké kulaté oči tak, že mu málem vypadly z hlavy. „To jim bylo pěkně na houby!“

„Ty odporná zlá kožená hlavo!“ Zvedla jsem dřevěnou lžici a zamávala s ní jako zlobrkyjem. Mizík utekl za kaktus a přebarvil se na zeleno a pichlavo.

„Bájo,“ rozchechtalo se zrcadlo. „Poperte se! Do toho!“

Teta Divizna skočila mezi nás. „Radím ti, aby ta zkouška napotřetí vyšla, Belladonna Košťetová, nebo si tě namočím do ovesné

kaše a slupnu jako toho pavouka.“ A jen aby zdůraznila svá slova, popadla ze zdi dalšího pavoučka a naráz ho spolkla. „Protože jestli mě znovu zklameš, další šanci už nedostaneš.“

Přála bych si mít pořádné
pero, abych si mohla čmárat.
Nejvíc se mi líbí tohle!

**KATALOG
OBCHODNÍHO DOMU
ŠEJDÍŘ**

Pero Plameňák
(strana 118)

Kapitola 2

Přijímací zkoušky na Hružov probíhaly v tom nejhlubším, nejtemnějším a nejvlhčím žaláři z celé školy.

Já jsem seděla až úplně vzadu vedle Černomilky Čolkomlokové (nejhorší možnost, co mě mohla potkat).

„Hihhi,“ pochichtávala se Černomilka a vystrkovala přitom své dokonale popraskané nazelenalé zuby a (mimořádně) bradavičnatý nos. „Vsadím se, že nedokážeš odpovědět

ani na první otázku, Belladonna Košťetová... nebo snad Belladonna Štětková?“

„Moc vtipné,“ zavrčela jsem. Podle toho, jak se Černomilka hihňala, by si člověk pomyslel, že je ten její hloupý vtípek na moje jméno nějaká novinka. Černomilka se mnou chodila do třídy v Čarovné přípravce Prašivka, kam chodí čarodějky a kouzelníci předtím, než dosáhnou věku pro vstup na hrad Hrůzov. Strávila jsem tam dost dlouhou dobu, protože jsem musela opakovat ročník – dvakrát. Černomilka mi to hrozně ráda připomíná.

„Hele!“ zahihňala se a ukázala na doktora Chrastila, letitého učitele-kostlivce, který na přijímačky dohlížel. „Než tu zkoušku uděláš, budeš tak stará jako on.“

„Zase tak stará nejsem! Doktor Chrastil je už skoro tisíc let mrtvý,“ ohradila jsem se. „Můj věk je teprve dvouciferný.“